

ναι εἰδὸς τι ἰδιαιτέρας εἰκόνας, ἡ ὁποία φανερώνει τὴν σημασίαν τῆς· φέρει δὲ σημεία τινά, τὰ ὁποία δεικνύουν ποία εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ποῖον τὸ τέλος τῆς προφορᾶς τῆς.

Τοῦτου ἕνεκα τὴν μὲν γραπτὴν γλῶσσαν πάντες οἱ κινεῖζοι ἐννοοῦσι καὶ δύνανται ν' ἀναγινώσκουσιν· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς διαφόρους ἐπαρχίας ἡ προφορὰ διαφέρει, οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν δὲν δύνανται νὰ συνεννοῶνται πρὸς ἀλλήλους διὰ ζώσης φωνῆς.

Οὕτω π. χ. ὁ ἀριθμὸς 22 εἰς μὲν τὰς βορείους ἐπαρχίας προφέρεται ουρ-σι ουρ-, εἰς τὰς κεντρικὰς γνε-αχ-γνῆ, καὶ εἰς τὰ κατὰ τὰ παράλια η-σα-πή. Ἀπαράλλακτα ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ ἀραβικὰ λεγόμενα ψηφία, τὰ ὁποία ὅταν μὲν ᾖναι γεγραμμένα ἐννοοῦνται παρ' ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, ὅταν ὅμως προφέρονται, ἐπειδὴ προφέρονται διαφοροτρόπως, δὲν εἶναι καταληπτὰ. Οὕτω λ. χ. τὸν ἀριθμὸν 2 ὁ μὲν Ἕλλην προφέρει δύο, ὁ Γάλλος deux, ὁ Ἰταλὸς duo, ὁ Ἀγγλὸς two κλ. Ἐπὶ τῆς εὐκολίας ταύτης στήριζόμενος ἀμερικανὸς τις πρὸ τινος ἐδημοσίευσεν, ὅτι ἐνησχολεῖτο περὶ τὴν ἐφεύρεσιν παγκοσμίου τινὸς γλώσσης διὰ σημείων, ἡμεῖς δὲ πιστεύομεν, ὅτι θὰ εὐρεθῇ ποτε τοιαύτη τις γλῶσσα, τὴν ὁποίαν νὰ δύνανται νὰ ἀναγινώσκωσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Εἰς τὴν Κίναν ὑπάρχουσι 200 διάλεκτοι, ἀλλ' ὡς προεῖπομεν, ἡ γραπτὴ μόνον γλῶσσα εἶναι καταληπτὴ ὅταν δὲ συναντῶνται ἄνθρωποι ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν μεταχειρίζονται πολὺ τὴν παλάμην καὶ τὰ δάκτυλά των ἀντὶ πλακῶς καὶ πλακονδύλου καὶ οὕτω γίνεται ἡ συνεννόησις!!

Τινὲς τῶν διαλέκτων τούτων ὁμιλοῦνται ὑπὸ 8—10 ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ὥστε ὁ ἱεραπόστολος ὁ ἐγκατασταθεὶς εἰς τινὰ ἐπαρχίαν δὲν δύναται νὰ μεταβῇ καὶ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ἄλλην, διότι ἡ προφορὰ τῆς γλώσσης ἐκεῖ εἶναι ὅλως διάφορος.

Ἔνεκα τῆς διαφορᾶς ταύτης εἰς τὴν προφορὰν συμβαίνουν καὶ πολλὰ παρεννοήσεις καὶ πολλὰ ἱστοροῦνται περὶ τούτου ἀνέκδοτα. Οὕτω π. χ. ἱεραπόστολὸς τις ἔστειλε μίαν ἡμέραν τὸν ὑπηρέτην του εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ ἀγοράσῃ μίαν ὄρνιθα, ἐπρόφερε δὲ φαίνεται τὴν λέξιν ὄρνις οὕτως, ὥστε ὁ ὑπηρέτης ἀντὶ νὰ φέρῃ ὄρνιθα, ὑπῆγε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοῦ ἔφερε τὴν Ἀγίαν Γραφήν!!

«Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου προσθέτει ἡμέρας» τὰ δ' ἔτη τῶν ἀσεβῶν θέλουσιν ἐλαττωθῇ.»

(Παροιμ. Ι'. 27).

Η ΚΟΡΗ ΙΑΝΝΕΤΑ.

Εἰς τὸ Βερολίνον, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Πρωσίας, ἔμελλε νὰ γείνῃ μίαν ἡμέραν μεγάλη παράταξις ὅλου τοῦ στρατοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ ὅλη ἡ πόλις ἐξῆλθε νὰ θεωρήσῃ αὐτήν.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ἦτο καὶ ἡ μικρὰ Ἰαννέττα, ἡ ὁποία κατάρθωσε νὰ πιάσῃ μίαν ἐξαίρετον θέσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ πολὺ καλὰ τὰ διάφορα σώματα τοῦ στρατοῦ διαβαίνοντα ἐμπροσθεν τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀλλὰ μόλις ἤρχισεν ἡ παράταξις καὶ ἡ μικρὰ κόρη παρετήρησε μίαν γραίαν, ἡ ὁποία ἐσπρώχγετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πλῆθος χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ ἴδῃ τι, καὶ διὰ μιᾶς τὴν ἐκάλεσε πλησίον τῆς καὶ τῆς παρεχώρησε τὴν θέσιν τῆς, σταθεῖσα πλησίον τῆς χωρὶς νὰ δύναται αὐτὴ νὰ βλέπῃ τι.

Δὲν ἀπέρασαν ὅμως πολλὰι στιγμαὶ καὶ ἀνθρώπος τις διασχίσας τὸ πλῆθος ἦλθεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἴστατο ἡ μικρὰ Ἰαννέττα καὶ λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὴν ἔφερεν εἰς ἓν ὑψηλὸν μέρος, ὅπου ἐκάθητο διάφοροι κυραὶ· μία δὲ τούτων προσκαλέσασα τὴν μικρὰν κόρην πλησίον τῆς, «Κάθησε, — τῆς εἶπε, — κόρη μου, ἐδῶ ἀφ' ὅπου θὰ ἴδῃς καλὰ τὴν παράταξιν· διότι σὲ εἶδα, ὅτι παρεχώρησες τὴν θέσιν σου εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην γραίαν, ἡ ὁποία δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ· ἐξακολούθει δὲ νὰ τιμᾷ τοὺς γέροντας καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ εὐλογῇ.»

Οὕτως ἡ μικρὰ Ἰαννέττα ἐκάθησε πλησίον τῆς καλῆς ἐκείνης κυρίας, ἕως οὗ ἐτελείωσεν ἡ παράταξις, καὶ ὅταν ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ, ἔλαβε καὶ ἓν τάλληρον ὡς ἀμοιβὴν τῆς καλοσύνης τῆς εἰς τὴν γραίαν!

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΙΚΡΟΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ ΤΟΥ.

Ὁ Θεόδωρος ἂν καὶ μικρὸν παιδίον ἔχει ὅμως τέσσαρας ὑπηρέτας — τοὺς πάντας εὐπειθεῖς εἰς τὰς προσταγὰς καὶ τὰ νεύματά του. Πηγαίνουν ὅπου τοὺς διατάξῃ, τρέχουν καὶ τοῦ φέρουν ὅ, τι δῆποτε τοῖς εἴπῃ ἀπὸ πρωίας δὲ μέχρις ἑσπέρας εὐρίσκονται εἰς κίνησιν, ἐκτὸς ἂν ὁ μικρὸς των κύριος τύχῃ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο.

Οἱ πιστοὶ οὗτοι ὑπηρέται ἐξυπνοῦν μαζὺ μὲ τὸν κύριόν των, ἐγείρονται ὅταν καὶ αὐτὸς καὶ εἶναι ἐτοιμοὶ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τοὺς χρειασθῇ. Πόσον καλοὶ καὶ εὐπειθεῖς ὑπηρέται πρέπει νὰ ᾖναι!